Р Е Ш Е Н И Е
№ 3315

гр. София, 19.05.2014 г.

В ИМЕТО НА НАРОДА

АДМИНИСТРАТИВЕН СЪД - СОФИЯ-ГРАД, **Първо отделение 43 състав,** в публично заседание на 07.05.2014 г. в следния състав:

АДМИНИСТРАТИВЕН СЪДИЯ: Весела Цанкова

при участието на секретаря Ванюша Стоилова, като разгледа дело номер **10885** по описа за **2013** година докладвано от съдията, и за да се произнесе взе предвид следното:

Производството е по реда на чл. 88, ал. 1 от Данъчно – осигурителния процесуален кодекс (ДОПК).

Образувано е по жалба на Руска Г. И., ЕГН [ЕГН] от [населено място],[жк], [жилищен адрес] вх. „Г“1 ет. 6, ап. 104 срещу писмо изх.№02 МДТ – 94 – Р – 4/1/11.10.2013г. на началник на „Приходи и администриране на местни данъци и такси“, отдел „К. село“ на Столична община.

С писмото е направен изричен отказ за отписване на погасени по давност задължения за данък за недвижими имоти (ДНИ) и такса за битови отпадъци (ТБО) за периода от 01.01.1998г. до 01.01.2007г. за недвижим имот с партиден номер 7209Н32913, находящ се в [населено място],[жк], [жилищен адрес] вх. „Г“, ет. 6, ап. 104.

С жалбата се иска отмяна на отказа като постановен в противоречие с материалния и процесуалния закон, необоснованост и липса на съответствие с целта на закона. Излагат се доводи, че на 25.06.2012г. жалбоподателката е подала молба с приложени банкови бордера, в която е описала поотделно сумите, които е заплатила за задълженията за ДНИ и ТБО, главница и лихви за всяка година поотделно от 01.01.20017г. до 31.12.2011г. и е направила изрично възражение за изтекла погасителна давност по чл. 171, ал. 1 от ДОПК за задълженията преди 01.01.2007г. На 22.10.2013г. получила отговор с изричен отказ за отписване на задълженията, за които претендира, че са погасени по давност с мотиви, че не подлежат на връщане доброволно платени публични задължения, съгласно чл. 174 от ДОПК. Също така жалбоподателката твърди, че дължимите суми за ТБО и ДНИ са неправилно

изчислени и че не е взето предвид представено експертно решение на ТЕЛК и определяне на ДНИ по реда на чл. 25, ал. 2 от Закона за местните данъци и такси (ЗМДТ). Представя писмени бележки с подробно развити съображения в подкрепа на доводите, изложени в жалбата. Претендира заплащане на разноски за съдебното производство по представен списък по чл. 80 от ГПК.

Ответникът по жалбата, чрез упълномощения си процесуален представител поддържа становище за недопустимост, алтернативно за неоснователност на жалбата. Твърди, че процесното писмо има уведомителен характер и не създава права и задължения, съответно не е индивидуален административен акт по смисъла на чл. 21 от АПК. Твърди, че е извършено доброволно плащане на задълженията, преди жалбоподателката да се позове на изтекла погасителна давност.

Административен съд София - град, като обсъди доводите на страните, приетите по делото писмени доказателства и събраните гласни доказателства, намира за установено от фактическа и правна страна следното:

Жалбата е процесуално допустима като подадена в срок, от лице, което притежава процесуална легитимация и срещу акт, който подлежи на съдебен контрол. Не е основателно възражението на ответника по жалбата, че писмо изх.№02 МДТ – 94 – Р – 4/1/11.10.2013г. на началник на „Приходи и администриране на местни данъци и такси“, отдел „К. село“ на Столична община няма белезите на индивидуален административен акт. Писмото е издадено по направено искане по чл. 173 от ДОПК за отписване на публични вземания по чл. 162, ал.2, т.1 и т. 3 от ДОПК, които са погасени по давност. Така направеното искане от правна страна се квалифицира като искане за извършване на административна услуга и в този смисъл е и константната съдебна практика. Съгласно разпоредбата на чл. 88, ал. 1 от ДОПК, отказът да се издаде документ от значение за признаване или упражняване на права или задължения е отказ да се извърши административна услуга. Съгласно §8 от ПЗР на АПК, производствата по издаване на индивидуален административен акт и обжалването по административен и съдебен ред се прилагат и при извършване на административна услуга, както и при отказ да се извърши такава. По тези съображения, жалбата е процесуално допустима.

Разгледана по същество, жалбата е основателна.

Писмо изх.№02 МДТ – 94 – Р – 4/1/11.10.2013г. на началник на „Приходи и администриране на местни данъци и такси“, отдел „К. село“ на Столична община, което е предмет на съдебен контрол в настоящето производство е издадено във връзка с молба вх. № 02 МДТ – 94-Р-4/18.09.2013г., подадена от Руска Г. И.. С писмото жалбоподателката е уведомена, че размерът на данъка за 2012г. е определен по реда на чл. 25, ал. 2 от ЗМДТ и е взето предвид представеното ЕР на ТЕЛК. По направеното възражение за изтекла погасителна давност е посочено, че давността не се прилага служебно, а след писмено искане на лицето и че не подлежат на връщане доброволно платените публични задължения, изпълнени след изтичане на давностния срок. Постановен е изричен отказ за отписване на претендирани като погасени по давност публични вземания, на основание чл. 174 от ДОПК.

Отказът е постановен по молба от 18.09.2013г. на жалбоподателката за отписване на погасени по давност задлъжения за ДНИ и ТБО до 01.01.2007г. В административната преписка се съдържат предходни молби за отписване по давност на същите задължения и откази на административния орган по молбите. Спорът между страните се свежда до приложението на чл. 174 от ДОПК, тоест дали е налице

доброволно плащане от 25.06.2012г. и дали писмото от 25.06.2012г., постъпило в административния орган на 27.06.2012г. съдържа възражение за погасителна давност, направено преди доброволното плащане. Настоящата съдебна инсатнция счита за безспорно установено от фактическа страна, че с платежни нареждания от 25.06.2012г. са платени задължения, главница и лихви за ТБО и ДНИ само за посочените в платежните нареждания години. Основанието за плащане е изрично вписано от наредителя на сумите, поради което не може да се приеме, че представлява доброволно плащане на други задължения, за различни от вписаните години в платежното нареждане. Заедно с плащането е направено своевременно възражение за погасяване по давност на публичните вземания до 01.01.2007г., действително погасени по давност, с оглед разпоредбата на чл. 171, ал.1 от ДОПК. Не е основателно възражението на ответника по жалбата, че едва след плащането, прието от административния орган като доброволно погасяване на задължения от предходни години е направено възражение за погасителна давност. В хода на съдебното производство е приета разписка от [фирма], от която е видно, че молбата с възражението за изтекла погасителна давност е подадена на 25.06.2012г. Възражението е своевременно направено и не е налице доброволно плащане по смисъла на чл. 174 от ДОПК.

По делото е приета съдебно – счетоводна експертиза, неоспорена от страните, от заключението на която се установява, че изчислените суми за ДНИ и ТБО за периода от 1998г. до 2012г. включително са определени, съгласно нормативните изисквания. За периода от 1998г. до 2003г. включително всички задължения за ДНИ и ТБО са платени. Не са платени ТБО в размер на 60.79 лева за 2004г., ДНИ в размер на 16.38 лева за 2005г., ТБО в размер на 58.85 лева за 2005г., ДНИ в размер на 21.30 лева за 2006г. и ТБО в размер на 66.75 лева за 2006г. или общо към 31.12.2006г. не са платени задължения, главница в размер на 37.68 лева за ДНИ и 186.39 лева за ТБО и съответните лихви. За периода от 01. 01. 2007г. до 31.12.2011г. са платени всички задължения за ДНИ и ТБО. За 2012г. е определен неплатен ДНИ в размер на 23.83 лева главница и неплатена ТБО в размер на 81.35 лева главница. За 2012г. ДНИ е определен при условията на чл. 25, ал. 2 от ЗМДТ, а за предходните години не е представена декларация за промяна на обстоятелствата.

При извършената проверка за наличие на основания за отмяна на оспорения отказ, съдът констатира, че оспореният акт е издаден от компетентен административен орган. Съгласно разпоредбата на чл. 4, ал. 1 и ал. 3 от ЗМДТ, установяването, обезпечаването и събирането на местните данъци се извършват от служители на общинската администрация по реда на Данъчно-осигурителния процесуален кодекс. Обжалването на свързаните с тях актове се извършва по същия ред, като служителите на общинската администрация имат правата и задълженията на органи по приходите. Не е допуснато нарушение на процесуалните правила и целта на закона. Отказът обаче е незаконосъобразен, издаден при неправилно прилагане на материалния закон. С писмо от 25.06.2012г. жалбоподателката е направила своевременно и валидно възражение за погасяване по давност на публични вземания по чл. 162, ал.2, т. 1 и т. 3 от ДОПК за ДНИ и ТБО за периода от 1998г. до 31.12.2006г. Видно от заключението на вещото лице, за този период не са платени ТБО в размер на 60.79 лева за 2004г., ДНИ в размер на 16.38 лева за 2005г., ТБО в размер на 58.85 лева за 2005г., ДНИ в размер на 21.30 лева за 2006г. и ТБО в размер на 66.75 лева за 2006г. или общо към 31.12.2006г. не са платени задължения, главница в

размер на 37.68 лева за ДНИ и 186.39 лева за ТБО и съответните лихви. Съгласно чл. 171, ал.1 от ДОПК, публичните вземания се погасяват с изтичането на 5-годишен давностен срок, считано от 1 януари на годината, следваща годината, през която е следвало да се плати публичното задължение, освен ако в закон е предвиден по-кратък срок. Погасяването не настъпва по силата на правната норма, а правото се упражнява чрез възражение от страна на заинтересованото лице. В настоящия случай са налице предпоставките на чл. 171, ал. 1 от ДОПК, направено е възражение за погасени по давност публични везмания за предходен период от 5 години преди 1 януари на годината, следваща годината, през която е следвало да се платят ДНИ и ТБО. Неплатените публични вземания за ДНИ и ТБО за периода до 01.01.2007г. са изцяло погасени по давност и подлежат на отписване по чл. 173 от ДОПК. Искане за отписването им жалбоподателката е подала на 18.09.2013г. и във връзка с това искане е издадено писмо изх.№02 МДТ – 94 – Р – 4/1/11.10.2013г. на началник на „Приходи и администриране на местни данъци и такси“, отдел „К. село“ на Столична община, с което изрично е отказано отписване на задълженията с мотив, че давността не се прилага служебно и че е налице доброволно плащане. Този отказ е незаконосъобразен и противоречи на разпоредбите на чл. 171, ал.1 ,чл. 173 и чл. 174 от ДОПК. Не е налице доброволно плащане и последващо искане за възстановяване на платените суми. Основанията за плащане са вписани в платежните нареждания и те не се отнасят за предходните години, което изключва възможността да се приеме, че волята на наредителя на сумите е за доброволно плащане на задължения за различни от посочените в платежните нареждания периоди. Едновременно с плащането е направено и възражение за изтекла погасителна давност. Налице са всички законови предпоставки за отписване на публичните вземания като погасени по давност. Отказът е незаконосъобразен и следва да бъде отменене, а делото като перписка да се изпрати на началник „ПАМДТ“, отдел „К. село“ на Столична община за отписване на погасените по давност публични задължения по чл. 173 от ДОПК.

Направеното искане за присъждане на разноски от страна на жалбоподателката е основателно, предвид изхода на делото, в претендирания размер по представения списък на разноските по чл. 80 от ГПК за сумата от 765.50 лева, от които 10 лева държавна такса, 255.50 лева депозит за съдебно-счетоводна експертиза и 500 лева платено адвокатско възнаграждение.

Предвид горното, Административен съд – София град, I - во отделение, 43-ти състав

РЕШИ:

ОТМЕНЯ отказ за отписване на погасени по давност публични вземания за неплатени ДНИ и ТБО по искане на Руска Г. И., [ЕГН] от [населено място],[жк], [жилищен адрес] вх. „Г“1 ет. 6, ап. 104 за периода до 01.12.2006г. за недвижим имот с партиден номер 7209Н32913, находящ се в [населено място],[жк], [жилищен адрес] вх. „Г“, ет. 6, ап. 104, обективиран в писмо изх.№02 МДТ – 94 – Р – 4/1/11.10.2013г. на началник на „Приходи и администриране на местни данъци и такси“, отдел „К. село“ на Столична община.

ЗАДЪЛЖАВА административния орган в 14 – дневен срок от получаване на решението да извърши исканата административна услуга.

Решението е окончателно и не подлежи на обжалване или протест, на основание чл. 97 от ДОПК.

СЪДИЯ: